

Hjem, maaske nok egne sig bedre for Haandværk end for Landbrug. Det er sikkert en god Gerning, der udføres. Der er i Beretningen Meddelelse om disse 26 Mænd, og det ser ud til, at Foreningen kan faa Held til at faa adskillige af dem paa gode Veje igen. I den korte Tid, de have arbejdet, have de haft et fast Bidrag af 2,850 Kr. og en Gang for alle en Indtægt af 8,000 Kr. Der ønskes nu et aarligt Tilskud. Udvalget foreslaar at henvise Sagen til Ministerens Overvejelse, idet man fra Udvalgets Side er villig til at støtte en saadan Forening. Om ikke den just faar saa stort et Tilskud, som den ønsker, saa vil den dog vel ogsaa være glad ved at faa et noget mindre, i alt Fald til en Begyndelse. Med disse faa Ord skal jeg anbefale de tre Andragender, Udvalget har foreslaaet at henvise, til Vedtagelse her.

W. Neergaard: Jeg har bedt om Ordet for at anbefale et af mig stillet Forslag om at henvise det i Betænkningens Nr. 98 omtalte Andragende til den højtærede Justitsminister. Dette Andragende skriver sig fra Enken efter en Fuldmægtig ved 5te Udskrivningskreds, Kancelliraad Schmidt, der i 46 Aar har været i Udskrivningsvæsenets Tjeneste. Han tog sin Afsked i 1898 paa Grund af Svagelighed, og der tillagdes ham en Pension paa 300 Kr. Han døde imidlertid samme Aar, og et Andragende, som Enken den Gang indsendte, blev afslaaet. Dog fik hun en Understøttelse en Gang for alle paa 50 Kr. Denne Enke har følt sig noget forurettet, idet der nemlig er tilstaaet Enken efter en i 1907 afdød Fuldmægtig ved 4de Udskrivningskreds, Kancelliraad Borup, en aarlig Understøttelse af 300 Kr. Der er saaledes utvivlsomt anvendt en forskellig Fremgangsmaade overfor de to Enker, og naar jeg har stillet mit Ændringsforslag, er det nærmest for at rette det Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, hvorfor dette har fundet Sted. Jeg skal oplyse, at den paagældende Enke sidder i meget trange Kaar, er 70 Aar og ikke har mindste Adgang til paa nogen Maade at bidrage til sit Ophold. Jeg tillader mig altsaa, idet jeg anbefaler Ændringsforslaget, at stille det Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, hvorfor han ikke har kunnet modtage dette beskedne Andragende.

Justitsministeren (Svend Høgsbro): De Forslag, der ere stillede af Udvalget om at henvise til mig to Andragender af 1ste Afdeling til Undersøgelse og Over-

vejelse og et af 2den Afdeling til Overvejelse, kan jeg modtage. Hvad angaar de to første Andragender, et fra Fysici og et fra Distriktslægeforeningen om Lønforhøjelse, er jeg ganske enig med det ærede Udvalg og de paagældende Andragere, at de Lønninger, der for Øjeblikket gives disse Embedsmænd, ere alt for smaa. Det er sikkert paatrængende nødvendigt, at der gives dem en Lønforhøjelse. Jeg har kun ikke ment, at Tiden dertil var kommen, bl. a. og ganske særlig, fordi Embedslægevesenet er under Overvejelse i Medicinalkommissionen, der endnu ikke har tilendbragt, maaske neppe nok rigtig paabegyndt sine Overvejelser af dette Spørgsmaal. Naar det særlig fra Distriktslægeforeningen fremhæves, at de 35 pCt., de begære som Tillæg til deres Lønning, er den samme Forhøjelse, som man ved Loven om Rettens Pleje i Fjor tillagde Funktionærer ved de kollegiale Retter, forekommer det mig dog ikke, at denne Henvisning er berettiget. De Funktionærer ved de kollegiale Retter, som fik denne Lønforhøjelse, var kun dem, der havde under en vis meget lav Løn, jeg husker ikke, om det var 1,500 eller 2,000 Kr. Det maa ikke glemmes, at de skulle leve fuldt ud af denne Løn, medens jo ingen forudsætter, at Distriktslægerne udelukkende skulle leve af den Løn, de som saadanne faa fra Statskassen. Den Analogi, man der paaberaaber sig, er altsaa ikke til Stede.

Hvad angaar det sidste Andragende, som foreslaas henvist til min Overvejelse, Andragendet om Tilskud til Foreningen „Ungdommens Vel“, erkender jeg til fulde det smukke Formaal, som denne Forening har sat sig. Naar jeg dog ikke har ment at kunne imødekomme det Andragende, der er indkommet til mig om en aarlig Støtte fra Statens Side paa 5,000 Kr., er det særlig, fordi jeg har ment, at det dog var vel tidligt, et halvdant Aars Tid efter Foreningens Stiftelse, at ty til Statskassen om Støtte. Eet er jo, at Staten mere og mere er kommen ind paa at støtte alle humane Foretagender, et andet er, at det med Rette bør kræves, at de paagældende Selskaber have vist, at der er en saadan Offervillighed til deres Formaal blandt private, at de ere levedygtige, og at det Bidrag, der kræves fra Statens Side, ikke er større, men snarere mindre end det, der ydes fra de private, saaledes at det virkelig med Sandhed kan siges kun at være Hjælp til Selvhjælp. Man skulde dog nødvendig komme ind paa ad kunstig Vej at